

opkræves af kommunerne. Betyder dette, at der skal forefindes 2 af hinanden uafhængige opkrævningsystemer?

Svar af 9. maj 1967:

Det stillede spørgsmål må besvares bekræftende. Efter forslaget må det antages, at det er mest praktisk, at sygekasserne selv fortsat opkræver kontrolgebyrer, der betales ved tilkaldelse af læge uden for de sædvanlige tidsrum. Et samarbejde med kommunerne på dette område kan formentlig kun ske ved, at sygekasserne ved regnskabsårets slutning overgiver eventuelle restancer til kommunen til inddrivelse efter samme regler, som gælder for det øvrige kontingent.

Spørgsmål 7:

Vedrørende punkt 6. Kan statens overtagelse af udgifterne til medicin tænkes at have indflydelse på størrelsen af disse udgifter?

Svar af 22. juni 1967:

Indenrigsministeriet har om dette spørgsmål udtalt følgende:

„For så vidt angår den del af sygekassernes medicinudgifter, der vedrører de lægemidler, som er omhandlet i afsnit I og II i socialministeriets til enhver tid gældende bekendtgørelse om de anerkendte sygekassers ydelser af lægemidler m. v., vil der efter indenrigsministeriets opfattelse ikke være grund til at forvente, at statens overtagelse af disse udgifter vil medføre en forøgelse af sygekassemedlemmernes samlede forbrug af disse lægemidler. Statens overtagelse af disse udgifter vil næppe heller i sig selv kunne anføres som begrundelse for en forøgelse af antallet af de lægemidler, der omfattes af de nævnte afsnit.

Man finder dog anledning til at pege på muligheden for, at statens overtagelse af udgifterne til disse lægemidler — hvad enten overtagelsen sker ved, at der ydes fuld statsrefusion også af sygekassernes udgifter til de i afsnit II omhandlede lægemidler, eller ved en ordning, hvorefter sygekassernes pligt til at yde medlemmerne refusion af betalingen afløses af direkte statsrefusion i forbindelse med indkøb på apotek — vil bevirke, at der rejses spørgsmål om statens overtagelse i tilsvarende omfang af ikke-sygekassemedlemmers ud-

gifter til de pågældende lægemidler. Man skal herved erindre om, at der i medfør af indenrigsministeriets bekendtgørelse af 15. marts 1961 af apotekerfondens midler ydes tilskud til ikke-sygekassemedlemmers indkøb af de i afsnit I omhandlede lægemidler med $\frac{3}{4}$ af forbrugsprisen, svarende til den brøk, hvorefter sygekasserne og (staten) yder refusion af sygekassemedlemmernes udgifter til de pågældende lægemidler.

Det tilføjes i denne forbindelse, at apotekerfondens bestyrelse i en over sagen afgivet erklæring bl. a. har udtalt, at en forøgelse af apotekerfondens udgifter til nedbringelse af priserne på visse lægemidler ud over de på de årlige finanslove (§ 25.4.01.62.) bevilgede beløb af 6.000.000 kr. efter fondens opfattelse ikke er gennemførlig. Bestyrelsen har herved henvist til, at den nuværende tilskudsordning allerede belaster apotekerfondens økonomi i betænkelig grad. Fondens muligheder for at skaffe dækning for medicintilskudsbeløbene beror på apotekerafgifternes størrelse, der igen afhænger af medicintaksterne, således at tilskuddet i sidste instans må siges at blive udredet af det almindelige medicinforbrugende publikum.

Med hensyn til udgifterne til de lægemidler, der omhandles i ovennævnte bekendtgørelses afsnit III, bemærkes, at sygekassernes refusion af medlemmernes udgifter til disse lægemidler efter de nugældende bestemmelser er fakultativ, og at en ordning, hvorefter udgiften til disse lægemidler overtages af staten, formentlig må gennemføres som en generel, hele landet omfattende ordning og derfor indebære en forøgelse i forhold til sygekassernes samlede nuværende udgift til disse lægemidler. Hertil kommer de ovenfor fremhævede synspunkter vedrørende konsekvenserne af statens overtagelse af udgiften til disse lægemidler også for så vidt angår ikke-sygekassemedlemmer.

Endelig skal det påpeges, at en ordning, hvorefter statens refusion af disse udgifter tænkes ydet direkte til medicinforbrugerne uden sygekassernes medvirken, må forventes i væsentlig grad at forøge risikoen for misbrug af refusionsadgangen, medmindre der gennemføres et kontrolsystem af mindst samme effektivitet som den kontrol, der nu udøves af sygekasserne.

Det bemærkes herved, at sundhedssty-